

INTERJÚ BAJZÁTH FERENC ATYÁVAL

(„Józsefváros” önkormányzati lap 2014. július 29.)

„Ha megtalálom Őt, megtalálom önmagam”

BAJZÁTH FERENC PLÉBÁNOS 38 ÉV UTÁN ELKÖSZÖN A JÓZSEFVÁROSI AKTÓL

Sok hajléktalannak, alkoholistának, szegénynek, kisgyermekes családnak nyújtott segítséget, mutatott utat a Horváth Mihály téri Szent József templom plébánosa, Feri atya. Bajzáth Ferenc 52 évi szolgálat után - amiből 38 évet, életének több mint felét a kerületben töltötte – új feladatot kapott Erdő Péter bíborostól.

- *Hogyan került a Szent József plébániára?*

- Győrben szolgáltam az egyik plébánián, édesanyám is ott volt mellettem. Egészségi állapota azonban megromlott, így haza kellett jönnünk. A VIII. kerületi Szigetvári utcában laktunk, így 1976-tól a közeli Horváth Mihály téri templomban folytattam a papi szolgálatot.

- *Közel négy évtizedet szolgált a Szent József plébánián, merre voltak korábbi állomáshelyei?*

- 75 éves vagyok, amióta az eszemet tudom, pap akartam lenni. De csak az érettségi előtt jelentettem be a szüleimnek, hogy pap leszek. A Központi Szemináriumba kerültem, de másfél év után, mivel nem voltunk hajlandók a „nemzeti egyház” (Rómától elszakadt) papjai lenni, az utcára kerültünk. Két évig dolgoztam egy nyomdában, jót tett, erősítette hivatásomat. Katonának nem vittek el minket, mert „politikailag megbízhatatlanok” voltunk, nekem a gyár, a nyomda volt a „kiképző” táborom. 1962 júniusában szenteltek pappá, egy évet az esztergomi Szent Anna plébánián, 1971-ig a kőbányai Szent László plébánián, majd egy évig a Tabánban voltam káplán. Győrben 1972-76-ig voltam plébános, végül Józsefvárosba kerültem.

- *Korábban a Horváth Mihály téri templomban mondta első miséjét is.*

- Igen, első szentmisémet 1962-ben mondtam, édesanyám és az akkor már nagyon beteg édesapám is ott volt az oltárnál. Még megáldhattam a két hónappal később hirtelen meghalt édesapámat. Véglegesen pedig 1976-ban kerültem a Horváth Mihály téri templomba, „hozományként” csupa értéken, jószívú embert kaptam hívónek. Sorsuk, sorsunk a „szétszóratás” volt: az értelmiségieket elköltöztették, a lakótelepek építésével az emberek közti viszonyokat idegenebbé tették. Amikor ide jöttem, az első dolgom a plébánia és a templom külső-belső tatarozása volt.

- *A lelkek tatarozására mennyire volt szükség?*

- Az alapvetően jóindulatú józsefvárosiakat könnyű volt sok minden jóba, szépbe „belevinni”, zárandoklatokat, gyerektáborokat szerveztem évtizedeken át. Egy ideig az alkoholistákkal foglalkoztam, több mint húsz éve hajléktalan embereknek próbálok lelki segítséget nyújtani. Ebben a sokféle, szétszakított világban volt lehetőségem, hogy sokat tegyek az emberekért.

- *Mi az oka annak, hogy ennyire szétestek a családok, a közösségek?*

- Sokan nincsenek tisztában önmagukkal, csak keresik önmagukat. Ehhez a legfontosabb, hogy tisztázzuk: ki Isten, ki vagyok én, milyen világban élek? És nem utolsósorban: mi az én küldetésem mindezek felé? Az első tehát: az Isten keresése. Ha megtalálom Őt, akkor találok meg önmagamat.

- *Merre vezet útja?*

- Az volt a tervem, hogy nyugdíjazásom után a székesfehérvári papi otthonban, korombeli papokkal leszek együtt, de néhány héttel ezelőtt Erdő Péter bíboros úr „visszahívott”, és egy tíz objektummal rendelkező nagy plébániát – amelynek egy temploma és négy kápolnája, két plébániai lakása, egy közösségi háza, öt iskolája van –, a III. kerületi, Vörösvári úti katolikus közösséget bízta rám. Papi munkának érzem a Mária Rádióban, az egyik legnépszerűbb vallásos rádióban való szolgálatomat, ahol a csütörtöki, a szociális nap az enyém. Az elmúlt két évtizedben rendszeresen jártam Hollandiába és néhányszor Svédországba, itt is segíteni tudom a külföldön dolgozó magyar katolikus testvéreim életét. Még van munkám, vannak feladataim. Isten adjon erőt hozzá!

N.M.